

Сусідський

ангел

СИЛЬНО **МЕНЕ**

балує.

Глава 1.

"...Що ти робиш?"

Йшов дощ, і вона, Махіру Шіна, сиділа на
гойдалці в парку, коли Амане Фуджімія
вперше заговорив до неї.

Амане почав жити сам невдовзі після того, як пішов у перший клас старшої школи. У квартирі праворуч від нього жив ангел.

Звичайно, “ангел” це лише метафора. Проте Махіру Шіна була такою гарненькою і милою, що метафора була не така далека від реальності.

Її пряме волосся кольору льону було доглянуте, гладеньке і блискуче, її чиста біла шкіра гладенька і бездоганна. У неї гарний ніс, пара великих очей під довгими віями і витончені яскраво-рожеві губи, і, поєднуючи всі ці риси, вона мала ніжну, схожу на лялькову, красу.

Вона вчилася з Амане в одній школі і одного року, і він часто чув, що інші говорили про неї. Більшість захоплювались нею.

Вона займала перше місце на кожному іспиті, який вони складали та завжди була кращою на уроках фізкультури.

Амане знав про неї мало подробиць, оскільки вони вчилися в різних класах, але якщо чутки були правдиві, то вона була досконалою надлюдиною.

У неї не було явних недоліків, приємне обличчя, відмінні оцінки, вона була скромною і чемною. Не дивно, що вона була популярною.

Деякі хлопці позаздрили б перспективі жити поруч з такою красунею.

Попри це, Амане не збирався нічого з цим робити, та й не думав, що зможе.

Звичайно, Амане теж вважав, що Махіру Шіна справді чарівна.

Попри те, вони були просто сусідами. Амане ніколи не мав наміру зав'язувати з нею якісь відносини, та й не мав нагоди заговорити з нею.

Якби він це зробив, то накликав би на себе заздрість хлопців. Чесно кажучи, якби вони могли ладнати, просто живучи поруч, закоханим у неї хлопцям не довелося б так страждати.

До того ж, кохання відрізняється від простого захоплення протилежною статтю. На думку Амане, Махіру була вродливою дівчиною, яка найкраще підходить для того, щоб нею милувалися здалеку.

Саме тому Амане ніколи не сподівався на стосунки з нею, і, звісно, не сподівався, що вони взагалі будуть. Він просто жив поруч з

нею, ніколи насправді не контактуючи з нею.

Тож коли він побачив, що вона гуляє сама, без парасольки, посеред дощу, він замислився. Що вона робить?

Дощ був настільки сильним, що всі інші вже розбіглися по домівках. Але вона була тут, одна, у парку між школою та квартирою, на гойдалці.

Що вона робить під дощем?

Темні, густі хмари затягли небо, і крізь них не пробивалося світло, роблячи навколишній світ тьманим. Дощ лив з самого ранку, і він не міг її добре розгледіти. Але привабливе волосся кольору льону й уніформа ясно вказували на Махіру.

Амане не розумів, чому вона сидить без парасольки, підставляючи себе під дощ.

Здавалося, вона нікого особливо не чекала, і ніяк не реагувала на те, що змокла. Просто мляво дивилася в якусь сторону.

Обличчя виглядало блідим.

Якщо вона не буде обережною, то може застудитися. Але Махіру не зважала на це та мовчки сиділа.

Здавалося, вона сама цього хотіла, і не мала наміру повертатися додому. Мабуть, було недоречно, щоб хтось із перехожих висловлював їй своє занепокоєння.

Так він подумав, готуючись перетнути парк,

але в останній момент побачив її знічене заплакане обличчя і почухав потилицю.

У нього не було жодних намірів зв'язуватися з нею.

Але його б замучила совість, якби він залишив когось з таким стражденим поглядом. Ось і все.

"...Що ти робиш?"

Амане звернувся до неї відстороненим голосом, показуючи, що у нього немає ніяких прихованих мотивів. Вона струснула довгим волоссям, яке, здавалося, було скуйовджене водою, що ввібрала в себе, і подивилася на нього.

Обличчя її було, як завжди, гарне.

Хоч вона і була просякнута дощем, але невимушено сяяла, а дощ, як прикраса, підкреслював її красу. Прекрасна дівчина, просякнута дощем.

Її очі, схожі на очі ундини (русалки), дивилися на нього.

Принаймні, схоже, Махіру знала, що Амане - її сусід. Зрештою, вони час від часу зустрічалися вранці.

Але коли до неї підійшла зовсім незнайома людина, заговорила з нею, її карамельні очі трохи насторожилися.

"Фуджімія-сан. Тобі щось потрібно від мене?"

А, так вона запам'ятала моє ім'я, подумав він. Водночас, він відчував, що цю настороженість неможливо послабити.

Вони зустрічалися раніше, але все одно залишалися чужими людьми. Очікувано, що вона буде насторожі після звернення до неї.

Вона, мабуть, не хотіла багато спілкуватися з особою протилежної статі. Зазвичай їй часто зізнавалися або приставали хлопці різного віку, і вона, напевно, думала, що вони мають нечисті мотиви.

"Нічого такого. Просто стурбований тим, що ти одна під таким дощем".

"Зрозуміло. Дякую за турботу, але я хочу лишитися тут. Будь ласка, залиш мене в спокої".

Голос не був ні різким, ні настороженим, і хоча він був спокійним, її слабкий голос застеріг його від подальших розпитувань.

Що ж, здається, це все.

Очевидно, вона щось приховувала, але Амане не мав наміру допитуватися далі, зважаючи на те, наскільки вона була замкнутою.

Амане просто запитав під впливом моменту. Цілком природно, що він врешті запитав її, але не те щоб був надто занепокоєний цим.

Якщо вона просто хотіла залишитися там, він був не проти.

Махіру, своєю чергою, могло бути цікаво, чому

він розмовляє з нею або відчуває щось подібне.

Вона скептично дивилася на Амане своїм миловидним, гарненьким личком. "Зрозуміло", - відповів Амане.

Він відчував, що якщо вони продовжать розмову, то йому буде незручно, тож, можливо, настав час відступити.

На щастя для нього, незалежно від того, чи склалося у неї про нього гарне враження, чи ні, між ними не виникло жодних взаємин. Амане з легкістю вирішив повернутися додому і залишити її в спокої.

Однак йому було неприємно залишати дівчину саму, мокру під дощем.

"Ти застудишся. Візьми парасольку. Можеш не повертати".

Зрештою, Амане вирішив проявити трохи активності.

Якщо вона застудиться, то не зможе спокійно спати. Так він подумав, коли простягнув їй парасольку, що накривала його голову.

Вона взяла парасольку, точніше, він тицьнув її їй. Вона не встигла нічого сказати, як він відвернувся.

Він поспішно пішов, а його вслід покликала Махіру.

Але голос був такий тихий, що його заглушив дощ. Він не звернув на це уваги та швидко побіг через парк.

Він лише сподівався, що вона не застудиться, коли він тицьне їй парасольку. Можливо, саме з цієї причини його початкове почуття провини за те, що він хотів ігнорувати її, трохи вщухло.

Оскільки вона відмовлялася розмовляти, Амане не мав наміру зв'язуватися з нею.

Оскільки між ними нічого не відбувалося, то на цьому можна було б і закінчити.

Так думав Амане, повертаючись додому.

